Ik wil als het water zijn,
dat in de rivieren klatert,
en door het oerwoud stroomt,
dat velden vruchtbaar maakt
en overal leven brengt.

Ik wil als het water zijn,
dat al wat vies is, wast,
dat iedere mens, hoe die ook heet
en heling en bevrijding zoekt,
weer hoop op toekomst geeft.

Ik wil als het water zijn,
dat alle boten draagt,
vol mensen en hun lasten,
om voor hen allemaal
hun lasten te verlichten.

Ik wil als het water zijn,
de bron van alle leven,
dat alle mensen samenbrengt,
om samen, overal vandaan,
het lief en leed te delen.

God, ik wil als het water zijn,
dat in uw richting stroomt,
om in de wereld, overal,
uw opdracht waar te maken:
meer mens te zijn voor iedereen.

Bron: http://www.wij-stenen.be/joomla/index.php?option=com_content&view=article&id=55:op-verhaal-komen&catid=11:nummer-003&Itemid=14

De halsketting

Op de bodem van een kristalhelder meer lag een prachtige halsketting. Iedereen kon haar zien en velen doken het water in om de ketting te pakken te krijgen. Maar het lukte niemand. Zo gauw iemand de bodem bereikte was de ketting verdwenen. En toch was het sieraad vanaf de oever van het meer heel duidelijk te zien.
Op een dag kwam de meester langs en men vroeg hem om raad. Hij keek het water in en zei: 'De ketting ligt niet op de bodem van het meer. Wat jullie zien is alleen maar een weerspiegeling ervan.'
De mensen schudden hun hoofden en keken de meester twijfelend aan. Maar deze wees met zijn arm naar een boom die op de oever van het meer stond, met zijn takken boven het water. Aan één van de takken hing de schitterende ketting. Een vogel had haar gevonden en hier laten hangen. Niemand had haar gezien; niemand had ooit naar boven gekeken.
En de meester zei: 'Omdat jullie je blik niet verheffen zien jullie alleen de weerspiegeling. De werkelijkheid is heel dichtbij, je kunt haar zo grijpen; laat je niet misleiden door haar weerspiegelingen in de materie, die zijn maar schijn. Open je ogen en word wakker.'

Bron: Taal van de stilte - Erich Kaniok - uitgeverij Asoka

Jezus kwam bij de stad Sichar, waar de Jakobsput staat. Jezus ging bij die put zitten, want hij was moe van de reis.
Het was ongeveer twaalf uur 's middags. Toen kwam er een Samaritaanse vrouw aan.
Ze kwam water halen uit de put. Jezus zei tegen haar:
"Geef me asjeblief iets te drinken." De vrouw zei tegen hem:
"Dat kunt u mij toch niet vragen! Want u bent een Jood en ik ben een Samaritaanse vrouw."
Joden mogen namelijk niet omgaan met Samaritanen. Jezus zei tegen haar:
"Ik heb jou om water gevraagd. Maar jij weet niet wie ik ben.
Je weet niet wat God aan de mensen wil geven. Want als je dat wel geweten had,
dan had je mij om water gevraagd! En dan had ik je water gegeven dat eeuwig leven geeft!"
De vrouw zei: "Maar meneer, u hebt geen emmer, en de put is diep!
Waar wilt u dat water vandaan halen?"
Jezus zei: "Iedereen die water uit deze put drinkt, zal weer dorst krijgen.
Maar als je drinkt van het water dat ik je geef, krijg je nooit meer dorst.
Want het water dat ik je geef, blijft altijd in je. Het geeft je het eeuwige leven."
De vrouw zei: "Meneer, geef mij dat water! Dan zal ik nooit meer dorst krijgen.
En dan hoef ik nooit meer naar de put om water te halen!"
De vrouw liet haar waterkruik staan, en ging terug naar de stad.

Bron: Joh. 4, 4-28, Bijbel in gewone taal, met coupures

Bezinning bij deze evangelietekst

Wie gaat er nu op het middaguur naar de bron?
In warme landen tracht men het zware werk van ‘water halen’ te doen wanneer het nog koel is.
Vrouwen gaan vroeg in de ochtend water putten.
Maar het is al middag wanneer de vrouw uit het evangelie bij de bron te vinden is.
Wellicht ging ze juist op dat moment naar de bron om de anderen te ontlopen.
Want ze was een vrouw die fouten gemaakt had in haar leven. Anderen beschouwden haar als een zondig mens,
als iemand die je beter kan mijden. Jezus daarentegen spreekt haar juist aan.
Hij vraagt haar om water te putten, om iets goeds te doen voor een ander.
Hij vraagt haar om iets nieuws te doen, anders dan anders. En Hij benadrukt dat haar leven ‘anders’ kan worden,
Hij zegt dat Hij levend water schenkt dat haar leven ‘nieuw’ kan maken.

Bron: Verzoeningsviering Veertigdagentijd 2014 CCV

Je kunt de zee niet oversteken door alleen naar het water te staren.

Rabindranath Tagore (Indiaas mysticus, dichter en Nobelprijswinnaar literatuur 1861-1941)

Je kunt je weerspiegelingen niet in stromend water zien, maar wel in stilstaand water.
Wat van zichzelf stil is, kan dingen tot stilte brengen.

Tsjwang-tse, Chinees taoïstisch filosoof 4de-3de eeuw v.C.

De wereld is vol mensen die water prediken en wijn drinken.

Giovanni Guareschi, Italiaans journalist, humorist en romanschrijver 1909-1968

Als je troebel water met rust laat, wordt het vanzelf helder.

Lao-Tse, Chinees filosoof +/- 600 v.C.

De grootste vervuilers eisen het zuiverste water om hun handen te wassen.

Hugo Olaerts, Vlaams aforist

De kleine bron

Er was eens een grote droogte
in een land ten zuiden van de Sahara.
Het gras werd dor,
de dieren vonden geen water meer,
de woestijn rukte op.
Zelfs bomen en struiken
die de droogte gewoon waren,
zagen hun einde naderen.
Bronnen en rivieren
waren reeds lang opgedroogd.
Slechts één enkele bloem
overleefde de droogte.
Ze groeide dicht
bij een héél kleine bron.
Maar ook de kleine bron
was de wanhoop nabij.
Vol droefheid vroeg ze zich af:
'Waarom doe ik al die moeite
voor één enkele bloem,
terwijl alles rondom mij verdort?'
Toen boog een oude boom
zich over de kleine bron en zei:
'Lieve kleine bron,
niemand verwacht van jou
dat je de hele woestijn
groen en levend maakt.
Jouw taak is het
leven te schenken
aan één enkele bloem,
meer niet.'

Naar een Afrikaans verhaal

Bron: Een parel voor elke dag. 366 verhalen om bij stil te staan, 2007, Chantal Leterme, Uitgeverij Altiora Averbode

Als een waterkan, gevuld met levenskrachtig water,
vergeet haar water af en toe weg te schenken,
dan zal dat water er na een tijdje groen uitzien.

Een waterkan, die haar water aan anderen wegschenkt,
maar vergeet dat ze af en toe van boven moet worden bijgevuld,
zal vlug leeg zijn en geen water meer kunnen geven.

Bij een waterkan met levenskrachtig water
die slechts af en toe een beetje van haar water weggeeft,
zal, als ze zich van boven laat bijvullen,
dat nieuwe frisse water snel overlopen en dus verloren gaan.

Een waterkan die haar water aanwendt om de dorst van anderen te lessen
en zich daarbij steeds opnieuw laat bijvullen met vers water van boven,
zal nooit leeg geraken
en levenskrachtig water blijven schenken.

Alleen zo kan een waterkan
haar echte taak vervullen.

Bron: Wij-stenen. Op verhaal komen (jaargang 1 nr. 3)

Een stukje uit de toespraak van Seattle, het Indiaans opperhoofd van de Suquamish- en Duwanish-indianen, uit 1854.

…

Dit glinsterend water dat stroomt in beken en rivieren is niet zomaar water.

Het is het bloed van onze voorouders.

Als wij het land verkopen moet u bedenken dat het gewijde grond is en u moet uw kinderen leren dat het heilig is.

En dat elke vage weerspiegeling in het heldere water van het meer spreekt van gebeurtenissen uit het verleden van mijn volk.

Het murmelend water is de stem van mijn vaders vader.

De rivieren zijn onze broeders, zij lessen onze dorst.

De rivieren dragen onze kano's en voeden onze kinderen.

Als wij ons land verkopen moet u bedenken en aan uw kinderen leren dat de rivieren onze broeders zijn. En ook úw broeders en dat u voortaan net zo vriendelijk moet zijn voor de rivieren als u voor uw broeders zou zijn.

…

De volledige tekst kan je hier lezen: http://www.brammoerland.com/teksten/OpperhoofdSeattle.html

Redding

Op een dag regende het zo lang en zo hard,
dat de hele streek overstroomde.
Een heel gelovig man klom op zijn dak.
Er kwam een reddingsboot langs
die hem wilde meenemen.
Maar de man zei: 'God zal wel voor mij zorgen'
en hij stuurde de boot weg.
Het bleef stormen en regenen,
en het water bleef stijgen.
Nu stond het water tot aan zijn kin.
Er kwam een roeiboot langs
die hem wilde redden,
en weer weigerde de man.
'Ik vertrouw op God', zei hij.
'Hij komt me wel helpen.'
Het water steeg nog hoger.
De man kon nauwelijks ademhalen.
Toen kwam er een helikopter.
De bemanning liet een touwladder zakken
om hem te redden.
Maar de man zei: 'Ga maar weg.
God zal me redden.'
Maar het bleef regenen
en het water bleef stijgen.
Tenslotte verdronk de man.

Hij ging naar de hemel.
Toen hij God zag, riep hij:
'God, ik had zoveel vertrouwen in U.
Ik geloofde heel sterk in U.
Waarom heeft U mij niet gered?'
Toen krabde God zich op het hoofd en zei:
'Ik begrijp er niets van!
Ik heb je nog wel twee boten
en een helikopter gestuurd!'

Bron: Een parel voor elke dag. 366 verhalen om bij stil te staan, 2007, Chantal Leterme, Uitgeverij Altiora Averbode

Confucius en de loop van het water

(Een taoïstisch verhaal over de woelingen van het leven)

Op een dag maken de wijsgeer Confucius en zijn volgelingen een wandeling bij een waterval die van honderdvijftig meter hoogte naar beneden stort. Het schuim drijft over een afstand van zestig kilometer voort.
Geen schildpad, vis of krokodil kan zich in de kolkende massa handhaven.
Dan ziet het gezelschap tot zijn verbijstering een oude man rondzwemmen in het kolkende water. Het kan niet anders of hij verkeert in doodsnood.
De wijsgeer stuurt zijn volgelingen erop af om hem te redden. Toen ze dichterbij kwamen, liep de man echter alweer zingend op de kant. Zijn haar hing los en hij genoot van de prachtige omgeving.
Confucius sprak hem aan, en zei:
"Ik zag u voor een geest aan, maar nu zie ik dat u een mens bent. Mag ik vragen: hebt u soms een bijzondere truc om door dit woeste water te gaan?"
De man antwoordde: "Nee, een bijzondere kunstgreep heb ik niet. Maar ik begon het te leren op jeugdige leeftijd en toen ik opgroeide, werd het mijn tweede natuur. Nu is de goede afloop zo zeker als het lot. Ik ga erin en met het water omlaag tot aan het middelpunt van de draaikolk. Ik kom weer boven als het de andere kant uitdraait. Ik volg de loop van het water en doe niets uit mijzelf dat daar tegenin gaat. Aldus is de manier waarop ik er doorheen kom."

Toelichting bij het verhaal

In dit verhaal van Zhuang Zi is het onstuimige water een metafoor voor de woelingen van het leven. De manier waarop de oude man zich in het water beweegt, staat voor een levenshouding: hij weet de wispelturigheden van het leven spontaan en op volmaakte wijze te volgen.

Het taoïstische ideaal houdt in dat de mens zich zowel individueel als collectief volledig aanpast aan de wet van eeuwige verandering; aan de spontaniteit van de natuurlijke processen. Hij moet afstand doen van al het bewust willen en handelen, in de zin van krampachtig doelen nastreven, want:

Forceren leidt tot verlies van krachten.
Dit is niet de weg van Tao.

Lao Zi

De gebarsten kruik

Elke dag ging een waterdrager naar de rivier
om water te halen voor zijn meester.
Aan een houten juk droeg hij twee kruiken.
De ene kruik was zo goed als nieuw,
de andere was oud en gebarsten.
Daarom was de helft van deze kruik telkens leeg
als de waterdrager thuis kwam.
Dat deed de oude kruik veel verdriet.

Op een dag zei de oude kruik
tegen de waterdrager:
'Meester ik schaam me.'
'Waarom?' vroeg de waterdrager.
'Omdat ik niet kan doen
wat uw andere kruik kan.
Die levert u dagelijks
een volle kruik water af,
terwijl ik onderweg
steeds water verlies.'
'O', zei de waterdrager,
'maar dat wist ik al lang.
Toch heb ik je nooit willen vervangen.
Zijn die mooie bloemen langs de weg
jou dan nooit opgevallen?
Ze groeien alleen maar aan jouw kant.
Enige tijd geleden
heb ik daar zaad uitgestrooid,
en jij hebt ze elke dag begoten.
Nu kan ik er voor mijn meester
een prachtig boeket bloemen van plukken.'

Naar een verhaal uit India

Bron: Een parel voor elke dag. 366 verhalen om bij stil te staan, 2007, Chantal Leterme, Uitgeverij Altiora Averbode